Глава 3. Найситіша людина на світі

- Ти мій духовний вчитель
- Божевільний красень, який живе біля колодязя
- Церква без деномінації
- Виключення студентів і професорів з університетів Йонсе та Іхва
- На обпалених гілках ростуть нові бруньки
- Наші рани нас виховують
- Щира душа понад усе

Ти мій духовний вчитель

Перетнувши річку Імджін, ми продовжили нашу мандрівку через Сеул, Вонджу і Кьонджу до Пусана. Нарешті ми прибули в Пусан 27 січня 1951 року. Місто кишіло біженцями з півночі. Було таке відчуття, що там зібралася вся країна. Усяке житло, придатне для проживання, було вже зайняте. У нашій крихітній кімнатці ледве вистачало місця, щоб сидіти. Тому єдиним варіантом було піти спати вночі в ліс, забравшись на дерево, а потім удень повернутися до міста шукати їжу.

Моє волосся, коротко стрижене під час тюремного ув’язнення, знову добряче відросло. Штани, підшиті зсередини бавовною з-під ковдри, потерлися. Одяг на мені був настільки засмальцьований, що краплі під час зливи не вбиралися в тканину, а просто скочувалися донизу. І хоч верхня частина моїх черевиків все ще трималася, від підошв практично нічого не лишилося, тому це було майже як ходити босоніж. Тобто, по суті, я займав найнижче положення, був жебраком серед жебраків. Роботи не мав, і в кишенях гуляв вітер. Єдине, що нам лишалося, аби поїсти, — це старцювати.

Але, навіть жебракуючи, я зберігав гідність. Якщо хтось відмовлявся підтримати, я чітко і впевнено казав: «Слухайте, якщо ви не допоможете таким, як ми, тим, хто потребує помочі, ви матимете серйозні проблеми. Навіть не сподівайтесь на благословення в майбутньому!» Коли люди замислювалися над цим, вони допомагали. Зібравши таким чином їжу, ми знаходили місце, де могли сісти всі разом. Десятки людей їли так само, як і ми. У нас нічого не було, ба навіть заради їжі доводилося жебракувати, проте нас завжди зігрівало дружнє тепло.

Одного дня я раптом почув, як хтось закричав: «Ти диви! Скільки часу минуло?» Озирнувшись, я побачив, що переді мною стоїть Ом Док Мун, мій друг часів навчання в Японії. Його вельми зворушила та пісня, яку я

заспівав, і відтоді ми з Ом Док Муном стали друзями на все життя. Сьогодні він один з найвидатніших архітекторів Кореї, який спроєктував культурний центр «Седжон» і готель «Лотте».

— Ходімо, — сказав він, обіймаючи мене в моєму жалюгідному одязі. — Ходімо до мене додому.

Ом Док Мун уже одружився і жив разом зі своєю сім'єю в маленькій кімнатці. Щоб мені було де спати, він повісив ковдру посередині кімнати, розділивши її на дві частини: з одного боку був я, з іншого спав він із дружиною та двома малолітніми дітьми.

— А тепер, — мовив він, — розкажи про своє життя. Мені завжди було цікаво, де ти був і що робив, адже ми були близькими друзями. Хоча ти був і є для мене більше, ніж другом. Ти ж знаєш, що я завжди дуже поважав тебе?

До цього часу я ніколи відверто не ділився ні з ким з друзів, чим я живу. У Японії я навіть приховував той факт, що часто читаю Біблію. Варто було комусь зайти до моєї кімнати, коли я читав Біблію, я швиденько ховав її. Але в домі Ом Док Муна я вперше вилив йому свою душу.

Я говорив усю ніч. Розповів йому про свою зустріч з Богом, про те, як я перетинав 38-у паралель, започаткував церкву і вижив у Хиннамській в'язниці. Моя розповідь тривала три дні. Після її завершення Ом Док Мун піднявся та вклонився мені, зробивши повний церемоніальний поклін.

— Що ти робиш? — вражено та здивовано запитав я. І схопив його, намагаючись зупинити, але мої зусилля були марними.

— З цієї миті, — заявив Ом Док Мун, — ти мій великий духовний учитель. Цей уклін — моє вітання тобі як учителю, тож, будь ласка, прийми його.

Відтоді він зі мною і як мій друг, і як учень. Незабаром я знайшов роботу на четвертому пірсі в порту Пусана. Я працював у нічні зміни. Отримавши зарплату, я купив квасолеву кашу на станції Чорян. Щоб зберегти страву теплою, її продавали в обмотаному ганчіркою глечику. Купивши кашу, я завжди притуляв її до тіла і тримав понад годину перед тим, як з’їсти. Це допомагало мені зігрітися, коли я замерзав після тривалої роботи холодними ночами.

Я знайшов кімнату в притулку для робітників, розміщеному на околиці Чорян. Вона була такою малою, що, навіть лежачи по діагоналі, мої ноги впиралися у стіну. Але це була кімната, де, нагостривши олівець, я з великою обережністю писав Воллі Вонбон. Щодо грошей, то я був злидарем, але для мене це не мало значення. Навіть для того, хто живе на смітнику, немає нічого неможливого, якщо ця людина сповнена рішучості.

Кім Вон Пілю нещодавно виповнилося двадцять, він заробляв на хліб усюди, де тільки можна було. Працюючи в ресторані, він приносив додому підгорілий рис, який уже не можна було подавати клієнтам, і ми їли його разом. Кім Вон Піль добре малював, тому незабаром улаштувався художником до військовослужбовців США.

Зрештою ми з ним побудували дім на Помнеколь у Помільдоні. Оскільки ця територія сусідила з кладовищем, то поблизу неї не було нічого, крім скелястого яру. Ми не мали власної землі, тому, зрівнявши ділянку крутого схилу, спорудили там хатинку. У нас навіть лопати не було! Ми взяли в когось маленьку кухонну лопатку та повернули її ще до того, як власник спохопився. Ми з Кім Вон Пілем довбали ту скелю, копали землю й тягали щебінь. Змішавши глину із соломою, ми виготовили цеглу і склали стіни. Дістaвши кілька порожніх коробок з-під американських пайків, ми розрівняли їх і поклали замість даху. За підлогу нам була велика пластина чорної пластмаси.
Найпростіші хатини, і ті будуються краще за нашу. Оскільки халупу було зведено впритул до валуна, то велика його брила займала частину кімнати. Єдиним нашим майном був маленький письмовий столик, який стояв за цією скелею, і мольберт Кім Вон Піля. Коли йшов дощ, струмок протікав прямо посередині нашої кімнати. Як романтично було чути звуки води, що дзюрчала просто під нами! Вранці, прокидаючись у неопалюваному приміщенні з дірявим дахом і потічком, який струмився з гори, ми відчували нежить. Попри це, все ж раділи нашому маленькому простору, де ми могли лягти й розслабитися. Наше оточення було жалюгідним, але наше крокування шляхом Божої волі сповнювало нас надією.

Щоранку я супроводжував Кім Вон Піля до підніжжя пагорба по дорозі на його роботу на американській військовій базі. Коли він приходив додому ввечері, я зустрічав і вітав товариша. Решту часу я присвячував написанню «Воллі Вонбона». У нашій кімнаті завжди було багато заточених олівців. І навіть тоді, коли ми не мали рису, в нас усе одно були олівці.

Кім Вон Піль багато в чому допомагав як матеріально, так і духовно. Завдяки цьому я міг зосередитися на своєму рукописі. Навіть виснажившись після цілого дня праці, він казав: «Учителю, вчителю!», і ходив за мною, шукаючи, чим допомогти. Оскільки я спав дуже мало, то засинав і в туалеті, знаючи про це, Кім Вон Піль ішов по мене навіть туди.

І це було далеко не все. «Я хочу бодай чимось допомогти вчителю у написанні книги», — сказав хлопець і почав малювати портрети для американських військових, щоб купувати мені олівці. У той час американські військові полюбляли, повертаючись до Америки, привезти портрет дружини чи дівчини. Кім Вон Піль наклеював шовкові листи на дерев'яні рамки, малював портрети і продавав їх по чотири долари за кожен.

Я був безмежно вдячний за його відданість. Коли він малював, я сидів поруч і робив усе, щоб допомогти йому. Поки Кім Вон Піль був на роботі на американській базі, я наносив клей на шовк, нарізав деревину для рамок і склеював усе докупи. До його повернення додому я промивав пензлі та купував потрібні фарби. Повернувшись, він брав 4В олівець і малював.

Спочатку Кім Вон Піль написав декілька портретів, проте незабаром його витвори стали такими популярними, що йому доводилось малювати по двадцять-тридцять штук на день. Дійшло до того, що наш дім був настільки заповнений портретами, що було важко знайти місце для сну.
Коли роботи побільшало, я став не просто допомагати, але виконувати

певну роботу. Вон Піль малював контури облич, а я розфарбував губи та одяг. На зароблені гроші ми купували олівці та матеріали для малювання, а решту витрачали на свідчення людям. Важливо записувати слова Бога, але ще важливіше розповідати про Його волю людям.

> Воллі Вонбон — (кор. □□□ , «Первісний Принцип») власноруч написаний Мун Сон Мьоном з 11 травня 1951 р. до 10 травня 1952 р., перший виклад основного вчення Руху об’єднання.

Божевільний красень, який живе біля колодязя

Лише троє людей слухало мої проповіді, коли ми, побудувавши глиняну хатку, заснували церкву в Помнеколі. Але я вважав, що розмовляю не тільки з цими трьома людьми. Я говорив громоподібним голосом, вважаючи так: «Я проповідую тисячам, десяткам тисяч, та ні, усьому світу, навіть незважаючи на те, що їх не видно». День і ніч я гучно проповідував відкритий мною Принцип на весь світ.

Перед нашим будинком був колодязь. Невдовзі серед тих, хто приходив набрати води, почали ширитися чутки, що в домі з глинобитними стінами живе божевільний. Набравши води, люди зазирали в нашу хитку глиняну хатину і бачили жалюгідно одягнутого чоловіка, який командував і роздавав накази, наче керує усім світом. Цілком природно, що місцеві почали перешіптуватися між собою. Я проповідував, що небеса і земля перевернуться догори дном і Корея об’єднає світ. Незабаром чутки поширилися не лише серед тих, хто приходив по воду, а й серед тих, хто жив біля пагорба. Можливо, саме чутки спонукали людей приходити з цікавості побачити божевільного, що живе поруч із колодязем. Серед цих допитливих були студенти із сусідньої семінарії, а також група професорів із престижного Жіночого університету Іхва. Як завжди, чутки прикрашали і стали казати, що той божевільний — красивий чоловік високого зросту. Тому жінки середнього віку готові були витратити час, щоб піднятися на пагорб і подивитися на мене.
У день, коли я закінчив писати Воллі Вонбон, я відклав олівець і вознісмолитву: «Настав час проповідувати. Будь ласка, спрямуйте до мене святих, яким я зможу свідчити». Я вийшов до колодязя, була пізня весна, 10 травня 1952 року. Я спітнів, оскільки був одягнений у традиційні корейські штани з бавовняною підкладкою і старий піджак. Я

побачив молоду жінку, яка, витираючи піт зі свого чола, з потугою підіймалась на пагорб до колодязя.

Я звернувся до неї: «Останні сім років Бог дуже сильно любив тебе». Від несподіванки вона відскочила назад, адже минуло саме сім років, як вона вирішила присвятити своє життя Богу.
— Мене звати Кан Хьон Шіль, — сказала вона. — Я євангелістка з Церкви Помчон, що стоїть поруч з цим пагорбом. Я чула, що тут живе божевільний чоловік, тому прийшла свідчити йому.
Так вона мене привітала. Я запросив її до нашої хатинки. Коли гостя обвела поглядом нашу кімнату, то було очевидним, наскільки дивно усе для неї виглядало.

Згодом її очі зупинилися на моєму столі:
— Чому у вас так багато олівців? — запитала вона.
— Сьогодні я закінчив писати книгу, яка розкриває принципи всесвіту. Я думаю, Бог послав вас сюди, щоб ви могли дізнатися про ці принципи від мене.
— Що? — заперечливо вигукнула Кан Хьон Шіль. — Я прийшла сюди,бо чула, що тут живе божевільний чоловік, якого потрібно свідчити!
Я дав їй подушку для сидіння і сам теж присів. Під нами продовжував дзюрчати струмок.
— У майбутньому Корея відіграватиме провідну роль у світі, — заявив я.
— Люди шкодуватимуть, що не народилися корейцями.
Жінка явно думала, що я верзу нісенітниці.
— Так само, як Ілля з’явився в особі Івана Хрестителя, — продовжував я.
— Ісус прийде до Кореї у плоті.
Це вже її розлютило.
— Я впевнена, що Ісус знайде краще місце, куди можна прийти, аніж жалюгідна Корея, — відповіла вона. І потім додала: — Ви коли-небудь читали Книгу Об’явлення? Я…
Я перебив її посеред речення, мовивши:
— Хочеш сказати, що ти навчалася в духовній семінарії Горьо?
— Звідки ти це дізнався? — здивовано запитала вона.
— Ти думаєш, я б чекав на тебе, навіть не знаючи таких простих речей?

Ти сказала, що прийшла сюди засвідчити мене. Тож, будь ласка, навчай мене.

Кан Хьон Шіль була явно обізнана в теології. Вона цитувала мені біблійні вірші один за одним, намагаючись заперечити мої погляди. Вона продовжувала випробовувати мене, оскільки я впевнено і чітко давав відповідь на кожен її виклик. Наша дискусія так затягнулася, що почало темніти, тому я встав і приготував вечерю. Усе, що в нас було, це рис і трохи перестояного кімчі. Однак ми повечеряли разом під дзюркотіння води і продовжили наші дебати. Жінка повернулася наступного дня і наступного, і щоразу ми продовжували нашу дискусію. Урешті-решт вона вирішила присвятити своє життя втіленню принципу, якого я навчав.

Пізніше того ж року, у вітряний листопадовий день, моя дружина з’явилася у дверях нашої хатинки в Помнеколь. Поруч з нею стояв семирічний хлопчик, мій син, який народився в рік, коли я пішов з дому. Того дня я пішов просто, щоб забрати рис, але замість цього поїхав до Пхеньяна. Минули роки, і тепер він став школярем. Я не міг змусити себе подивитися йому в очі, не міг простягнути своєї руки, щоб посмикати сина за щічки і радісно обійняти. Немов скам’янілий, я стояв на місці, наче мені відібрало мову.

Моїй дружині не потрібно було нічого розповідати мені. Я відчував увесь біль і страждання бідної матері та дитини, яким довелося пережити війну. Навіть до того, коли вони прийшли, я знав, де і як вони живуть, але був ще не готовий подбати про свою сім’ю. Знаючи про це, я кілька разів, ще до нашого весілля, просив її: «Будь ласка, довірся мені та почекай ще трохи». Я планував їх забрати, коли настане відповідний час. Зараз вона стояла на порозі, але цей час ще не настав, беручи до уваги оточення, в якому ми перебували. Ця хатина, тобто наша церква, була маленька й обшарпана. Кілька членів Церкви жили разом зі мною, щоб вивчати Боже слово. Я не міг привести у цю хібару мою родину. Оглянувши хатину і висловивши своє велике розчарування, дружина розвернулася і вирушила геть, крокуючи із сином крутою стежкою до

підніжжя.

> *Жіночий університет Іхва — один з найбільших жіночих університетів у світі, престижний навчальний заклад Південної Кореї, заснований 1886 р.*

Церква без деномінації

У корейців є приказка: «Хто з’їдає багато прокльонів, той довго живе». Якби я жив пропорційно до кількості отриманих прокльонів, то міг би прожити ще сто років. Часто мій життєвий шлях замість їжі наповнювався прокльонами, тому я можу себе вважати найситішою людиною на світі. Коли я заснував церкву в Пхеньяні, традиційні церкви протистояли мені й закидували мене камінням, і тепер вони відновили свої переслідування, цього разу в Пусані. Ми не встигли повноцінно почати нашу діяльність як церква, а вони вже стали завдавати нам клопоту. Слова «єретик» і «псевдо» так часто додавали до мого імені, що здавалося, вони були його невід'ємною частиною. Словосполучення «Мун Сон Мьон» стало просто синонімом єресі та псевдорелігії. Навіть важко почути моє ім'я без цих епітетів поряд.

Переслідування досягли свого апогею. Ми закрили нашу хатину в Пусані та переїхали спочатку до Тегу, а 1954 року вже до Сеула. Ми орендували будинок у Букхакдоні в околицях міста, неподалік парку «Джанчундан», і вивісили табличку з написом «Асоціація святого духу за об’єднання світового християнства». Ми вибрали цю назву, оскільки хотіли показати, що не належимо до жодної конфесії і одночасно не плануємо створювати нової.

Кажучи «світове християнство», ми мали на увазі християн усіх часів в усіх куточках світу. «Об’єднання» — це мета, якої ми прагнемо досягти, а «святий дух» означає гармонію між духовним і фізичним світами, яка досягається завдяки любові між батьком і сином. Отже, це означає: «Духовний світ на чолі з Богом, з нами». Зокрема «об’єднання» — має на увазі моє прагнення втілити Божий ідеальний світ. Об’єднання — це не союз. Союз — це коли двоє збираються докупи. Об'єднання — це коли двоє стають одним цілим. Згодом саме «Церква об’єднання» стала нашою загальновідомою назвою, але це інші стали нас так називати. Спочатку студенти університету називали нас «Сеульською церквою».

Мені не подобається використовувати слово «кьохе» (церква) в його загальному значенні. Але мені подобається закладений у цьому слові сенс китайських ієрогліфів. «Кьо» означає «навчати», а «хе» —«збори». Тобто у буквальному перекладі з корейської це означає «збори для навчання». Слово «релігія», «чон-ґьо», складається з двох китайських ієрогліфів, що означають відповідно «центральний» і «вчення». Отже, кажучи «церква», ми маємо на увазі збори, де навчають основ. Але зазвичай люди не вживають слово «кьохе» у значенні ділитися чимось один з одним. Тому я не хотів використовувати слово «церква», щоб не відокремлювати нас від інших. Я не хотів засновувати ще одну деномінацію. Я сподівався розвинути церкву без деномінації. Справжня релігія намагається спасти націю, навіть якщо для цього доведеться пожертвувати самою релігійною організацією; вона намагається спасти світ, навіть пожертвувавши своєю нацією; і намагається врятувати людство, навіть якщо для цього треба пожертвувати цим світом. Керуючись таким ставленням, жодна деномінація ніколи не повинна претендувати на першість.

Нам потрібно було вивісити знак церкви, але в душі я був готовий зняти його будь-якої миті. Варто повісити табличку з назвою «церква», відразу виникає розподіл між церквою і не церквою. Неправильно розділяти одне єдине ціле. Я ніколи про це не мріяв і не прагнув так робити. Якщо мені потрібно буде зняти цей знак, щоб спасти націю чи світ, я готовий це зробити хоч зараз.

На жаль, я не мав вибору, тому ми повісили нашу табличку біля парадного входу. Було б краще, якби ми повісили її якнайвище, та наш дах був занизьким, щоб це зробити. Зрештою, ми повісили її приблизно в дитячий зріст. Отже, діти знімали її, щоб погратися, і врешті розбили навпіл. Ця табличка мала історичне значення, тому ми не могли її викинути. Тож ми з’єднали обидві частини докупи дротом і надійніше закріпили її. Можливо, через те, що наша табличка зазнала такої наруги, наша церква також зазнала приниження, яке навіть важко описати.

Наш будинок був настільки низьким, що людям доводилося нагинати голови, щоб пройти крізь вхідні двері. У Кімнаті завбільшки 2,5 м. кв

було так тісно, що, коли шестеро з нас молилися, ми могли битися лобами один об одного. Сусіди сміялися з нашої таблички. З нас кепкували, питаючи, про яке таке об'єднання світу ми мріємо в тому крихітному будиночку, до якого «потрібно заповзати навкарачки»… Вони не намагалися зрозуміти, чому ми обрали саме таку назву. Вони просто дивилися на нас, як на божевільних.

Однак ми не переймалися через це. У Пусані ми жебракували, щоб вижити, а тепер в нас було приміщення для проведення служби. Нам не було чого боятися. Я носив американську військову форму, пофарбовану в чорний колір, і чорні гумові черевики, та, незважаючи на це, в мене не було й тіні сумніву.

Наші прихожани називали одне одного «шіку», що означає корейською — член сім’ї. Ми відчували себе сп'янілими від любові. Варто було комусь згадати про церкву, як душа казала: «Хочу туди піти». І хай де була людина, вона приходила, щоб побачити все, що я роблю і про що розповідаю. Ми були пов’язані внутрішньо любов’ю, яка дозволяла нам спілкуватися з Богом. Наприклад, одна жінка готувала вдома рис і раптом побігла до церкви. Вона спочатку хотіла перевдягнутися в нову сукню, але, передумавши, побігла туди у старій, дірявій. Коли свекруха та свекор постригли її налисо, щоб вона не ходила до церкви, вона все одно приходила навіть з лисою головою.

Коли кількість наших членів зросла, ми почали проповідувати в університетських містечках. У 1950-х роках студенти університетів були інтелектуальними лідерами корейського суспільства. Ми розпочали нашу діяльність перед Жіночим університетом Іхва та університетом Йонсе. Невдовзі дедалі більше студентів стали приходити до церкви і проводити час разом.

Викладачка музики з Іхва Ян Юн Йон і вчителька Хан Джун Хва, комендантка гуртожитку, приєдналися до нашої церкви. Але приєднувалися не тільки викладачі, але й студенти. Причому вони приєднувалися не по одному чи двоє, а приходили десятками, і їхня

кількість зростала в геометричній прогресії. Це вражало не тільки традиційні церкви, а й нас самих.

Два місяці по тому, як ми розпочали нашу проповідницьку роботу в кампусах, наша громада значно зросла переважно завдяки студентам з Іхва та Йонсе. Швидкість поповнення наших лав була неймовірною. Ніби весняний вітерець дмухнув і зворушив за мить серця всіх студентів. Десятки студентів Іхва, зібравши свої речі, виїхали з гуртожитку. Це все сталося протягом одного дня. Коли хтось намагався їх зупинити, вони відповідали: «Чому? Чому ти намагаєшся мене зупинити? Якщо ти справді хочеш мене зупинити, тобі доведеться мене вбити. Убий мене!» Вони просто перелізали через стіни навколо гуртожитку та йшли до нас. Я намагався їх зупинити, але марно. Вони не хотіли бути в своїх чистих аудиторіях; вони хотіли бути в нашій маленькій церкві, у якій смерділо брудними шкарпетками. І ніхто нічого не міг з цим вдіяти.

Нарешті ректорка Іхва Кім Хваль Лан послала до нас професорку Департаменту релігійної соціальної опіки Кім Янг Ун. Професорка Кім вивчала теологію в Канаді й була теологом, на якого університет Іхва покладав великі надії. Вибір пав на професорку Кім, тому що вона за фахом була теологом. Ректорка гадала, що професорка теології зможе остаточно розвінчати нашу доктрину, і це допоможе нарешті зупинити відтік студентів. Але через тиждень після зустрічі зі мною професорка Кім приєдналася до нашої церкви і стала однією з найзавзятіших наших членів. Це суттєво підвищило наш авторитет серед інших професорів і студентів Іхва. Кількість наших членів стрімко зросла.

Ситуація вийшла з-під контролю традиційних церков, і вони знов почали нас звинувачувати у викраденні членів. Я вважав це несправедливим. Я ніколи нікому не наказував слухати мої проповіді чи відвідувати нашу церкву. Коли я виганяв людей за двері, вони приходили крізь чорний вхід. Якщо я зачиняв хвіртку, вони перелазили через паркан. Я був безсилий їх зупинити. Найбільше ця ситуація спантеличила керівництво університетів Йонсе та Іхва, які підтримувалися християнськими фондами. Вони не могли стояти

осторонь і нічого не робити, коли їхні студенти та викладачі переходили до іншої релігійної групи.

Виключення студентів і професорів з університетів Йонсе та Іхва

Зіткнувшись з такою кризою, університети Йонсе та Іхва ухвалили безпрецедентне рішення за всю свою історію. Іхва відрахував п'ятьох професорів, включно з професоркою Кім Йон Ун, а також чотирнадцятьох студентів. Серед відрахованих п’ятеро було на останньому курсі. Йонсе також звільнив одного професора і відрахував двох студентів.

Капелан університету Іхва радив учням: «Щоб не завдати шкоди нашому вишу, ви можете відвідувати цю церкву після закінчення університету». Але це не подіяло на студентів, навпаки — мало протилежний ефект. Відраховані студенти рішуче протестували. «У нашому університеті купа атеїстів», — казали вони. «У нас навчаються навіть діти традиційних шаманів. Хіба є виправдання університету, коли виганяє нас і лукавить, практикуючи подвійні стандарти?»
Проте університетське керівництво було непохитним. Воно просто повторило свою позицію: «Ми приватний християнський навчальний заклад. Ми маємо право відраховувати будь-якого студента на наш розсуд». Коли цей інцидент набув розголосу, одна газета вийшла зі статтею під заголовком «Несправедливе відрахування у країні, де є свобода віросповідання». Ця ситуація незабаром стала темою для дискусій серед громадськості.

Університет Іхва підтримував християнський фонд з Канади. Керівництво турбувалося, що фінансування може бути припинено, якщо стане відомо, що велика кількість студентів відвідувала церкву,

оголошену єретичною. У ті дні в Іхва, проводячи богослужіння тричі на тиждень, рахували кількість присутніх і надсилали звіти до штаб-квартири місії.

Після відрахування студентів і звільнення професорів громадська думка почала змінюватися на нашу користь. Іхва, намагаючись протистояти цій тенденції, розпочав кампанію неправдивих чуток, надто огидних, щоб їх повторювати. На жаль, як це часто буває, чим мерзенніші плітки, тим легше людям у них повірити і повторювати, буцімто це правда. Ті неправдиві чутки почали живити самих себе і незабаром зажили власним життям. Вони завдавали нам шкоди понад рік.

Мені не хотілося, щоб цей інцидент набував розголосу. Я не прагнув створювати проблеми. Натомість намагався переконати студентів і викладачів вести тихе життя віри; також пояснив, що не було потреби виселятися з гуртожитків і створювати такі неприємності. Але вони були непохитні. «Чому ви кажете нам не приходити сюди? — запитували вони. — Ми також хочемо отримати благодать, як і всі інші». Зрештою, вони були змушені залишити свої університети, але мені це не принесло радості.

Після того як студентів вигнали з вишів, вони гуртом пішли до молитовної зали на горі Самгак на околиці Сеула. Вони шукали розради для своїх зранених сердець. Їх вигнали з університетів, їхні рідні злилися на них, а друзі більше не хотіли зустрічатися. Їм не було куди податися.

Проливаючи гіркі сльози, вони завзято молилися і постилися. Незабаром у деяких відкрився дар говорити різними мовами. Так і буває, що Бог з’являється тоді, коли ми перебуваємо на межі відчаю та зневіри. Учні, яких вигнали з університетів, від яких відвернулися власні ж родини та суспільство, знайшли Бога в молитовній залі на горі Самгак.

Пішовши на гору Самгак, я приніс їжу і намагався розрадити студентів,

виснажених постом і молитвою. «Це несправедливо і сумно, що вас відрахували, однак не треба через це поститися, — пояснював я. Якщо ваша совість чиста, то, навіть якщо вас безчесно ганьблять, ви не стаєте через це грішниками. Не падайте духом, просто наш час ще не настав».

П'ятеро з тих студентів, які були на випускному курсі, пізніше перевелися в Жіночий університет Сукмьон. Але шкоди вже було завдано. Цей інцидент зіграв вирішальну роль і став переломним моментом, через що я здобув глибоко негативну репутацію. Газети почали робити висновки, ніби всі злодіяння, скоєні різними релігійними громадами, були вчинені нами. Ті, хто спершу думав: «Хіба можуть бути ці чутки правдою?», почали говорити, що саме так і є.

Мені було дуже боляче через таке несправедливе ставлення. Це було так несправедливо, що викликало у мене злість. Мені просто хотілося кричати, спростовуючи це все, але я не сказав ані слова і не сварився ні з ким через це. У нас було надто багато куди важливіших справ, тому я не хотів гаяти час на сварки. Я вважав, що непорозуміння та ненависть згодом розвіються і немає сенсу витрачати сили та перейматися цим. Я вдавав, що не чув християнських служителів, які молилися за мою смерть, або тих, хто казав, що Мун Сон Мьона має вразити блискавка.

Проте з кожним днем чутки не затихали, а, навпаки, ставали дедалі обурливішими. Було таке відчуття, ніби весь світ об’єднався, щоб тикати пальцем і звинувачувати мене. Навіть у спеку, працюючи на заводі з виробництва добрив Хиннам, я не дозволяв іншим бачити бодай гомілки. Та поповзли чутки, буцімто я танцював голим у нашій церкві. Незабаром люди, які приходили до Церкви вперше, дивилися на мене очима, які, здавалося, запитували: «Ти той, хто танцює голим?».

Я краще за всіх розумів, що потрібен час, аби таке непорозуміння минуло, тому ніколи не сперечався і не доводив: «Я не такий». Хіба можна напевно щось сказати про людину, котрої не знаєш? Однак було багато людей, які, не вагаючись, проклинали мене, навіть не бачивши

мене в очі. Я розумів, що марно сперечатися з такими людьми, тому просто мовчки терпів.

Інцидент Йонсе-Іхва поставив нашу церкву на межу виживання. Образ «псевдорелігії» або «культу» став невід’ємно ототожнюватися з моїм ім’ям, а всі традиційні церкви об’єдналися у заклику до уряду притягнути мене до відповідальності.

4 липня 1955 року поліція увірвалася до церкви та забрала під варту мене та чотирьох членів — Кім Вон Піля, Ю Хьо Йона, Ю Хьо Міна та Ю Хьо Вона. Служителі та старійшини традиційних церков разом зі світською владою писали листи із закликами закрити нашу церкву. Ці чотири члени, які були зі мною від початку, вимушено залишалися у в’язниці зі мною. Однак на цьому справа не закінчилася. Поліція перевірила моє минуле й висунула звинувачення в ухиленні від призову на військову службу. Незважаючи на те, що після втечі з північнокорейського табору смерті на південь мій вік уже перевищував вік обов’язкової військової служби, вони все одно звинуватили мене в ухиленні від призову.

На обпалених гілках ростуть нові бруньки

Поліцейські відвезли мене до дільниці Содемун. Попри несправедливі звинувачення, я не міг сказати і слова. Дехто, дивлячись на таку поведінку, обізвав мене «безхребетним», та я вважав, що це призначений мені шлях, тому, стуливши рота, я мовчки терпів. Оскільки це був шлях, на який мене спрямували Небеса, в мене не залишалося вибору. Хай яким важким він буде, я маю пройти цим шляхом. Це стало метою мого життя, яку я мав виконати за будь-яких обставин.

Тому, хто б там що не казав, я намагався поводитися з честю. Оскільки я був рішучий, поліція не мала влади наді мною. Коли слідчий писав звіт, я підказував йому, як варто писати. «Чому б вам не написати ось про це, — казав я. — А тут угорі напишіть таким чином». Він зробив усе, як я сказав. Кожна фраза, яку я запропонував, була правильною, але, зібравши усі їх докупи, слідчий зрозумів, що отримав абсолютно протилежний висновок, ніж той, який хотів. Розізлившись, він порвав звіт.

13 липня 1955 року мене знову посадили в тюрму. Цього разу це була в’язниця Содемун у Сеулі. Я мав на руках кайданки, але мені не було ані соромно, ані сумно. Життя в тюрмі не було для мене перепоною. Я міг гніватися в душі, таце не зупиняло мене на моєму шляху. Для мене це була можливість накопичити додаткові сили для подальшої діяльності. Я сказав собі: «Я не той, хто помре в неволі. Я просто не можу померти. Це лише трамплін для великого стрибка у звільнений світ», — саме це допомогло мені подолати всі негаразди в’язниці.

Є світське правило і закон небес, які кажуть: «Зло занепаде, а добро підніметься». Якщо ви збережете свою істинну душу в чистоті, то,

навіть опинившись у лайні, ви не зазнаєте невдачі. Коли мене вели в кайданках, жінки, що проходили поруч, поглянувши на мене скоса, з осудом скривили обличчя. Складалося враження, що на мене навіть подивитися було огидно, бо вони вірили, що я лідер секти, де практикують статеву розпусту. Але мені не було ані страшно, ані соромно. Навіть якби мене та нашу церкву ображали, кидаючись брудною лайкою, я все одно не похитнувся б.

Думаєте, мені воно не боліло? І хоч зовнішньо я зберігав гідність, багато разів мені перехоплювало дихання і сум переповнював до нутра кісток. Щоразу, коли моя душа починала коливатися, стискаючи зуби, я казав собі: «Я не той, хто просто так помре у в’язниці. Я знов підведуся. Хай там як, та я все ж підведуся». Подвоюючи свою рішучість, я повторював: «Я беру весь біль на себе. Я сам понесу тягар нашої церкви».

Вважали, що моє ув’язнення призведе до того, що церква зникне, а члени розбіжаться. Натомість вони не тільки приходили до мене щодня, а навіть сперечалися, хто піде до мене першим. Побачення дозволяли тільки після восьмої ранку, але члени вишикувалися в чергу й чекали біля воріт в’язниці ще удосвіта. Чим більше неслося на мою адресу прокльонів і чим самотнішим я почувався, тим більше з’являлося людей, які підбадьорювали мене і проливали за мене сльози.

Це відбувалося всупереч тому, що я не надто тепло зустрічав членів, котрі прийшли мене відвідати. Натомість я сварив їх, кажучи: «Навіщо ви приходите і створюєте всю цю метушню?». Проте вони зі сльозами на очах продовжували йти за мною. Це був їхній вияв віри та любові. Вони прив’язалися до мене не через моє вміння гарно і красномовно говорити, ні. Я їм подобався, оскільки вони відчували любов, яка витікала з глибин моєї душі. Вони пізнали мою справжню душу. Навіть лежачи на смертному одрі, я не забуду тих членів, які йшли за мною, навіть коли я стояв у наручниках у суді. Я назавжди запам’ятав їхні обличчя, коли вони ридали, побачивши мене на лаві підсудних.

Охоронці в'язниці були вражені. «Як він змушує цих людей ставати

такими божевільними», — дивувалися вони, побачивши наших членів, які сходились до тюрми. «Він їм не чоловік, а вони йому не дружина. Він не їхній син. Чому вони настільки віддані йому?». Принаймні був один випадок, коли охоронець сказав: «Я чув, що Мун — диктатор і експлуатує людей, але бачу, що це абсолютна нісенітниця». З часом він приєднався до церкви і пішов нашим шляхом.

Нарешті, після трьох місяців ув’язнення, суд визнав мене невинним і звільнив. У день мого звільнення головний наглядач і всі начальники відділень в’язниці офіційно мене проводжали. Протягом трьох місяців усі вони стали членами нашої родини Об’єднання. Причина, з якої їхні душі потягнулися до мене, була проста. Близько познайомившись зі мною, вони зрозуміли, що я зовсім не та людина, якою мене зображали чутки. Таким чином, неправдиві плітки, котрі ширилися суспільством, насправді допомогли нашій проповідницькій діяльності.

Коли мене заарештувала поліція, то всі ЗМІ та громадськість здійняли величезний галас. Одначе, коли мене виправдали і відпустили, вони промовчали. Єдине, що написали про визнання мене невинним і звільнення, були три рядки в непримітному кутку газети, де йшлося: «Преподобний Мун невинен, його звільнили». Мерзенні наклепи, які здійняли бучу по всій країні, були неправдою, та це все замовчували. Наші члени протестували, кажучи: «Преподобний Мун, це несправедливо. Це нас так злить, що не можна терпіти». Вони плакали переді мною, але я мовчки їх заспокоював.

У ті часи гонінь я відчував, що немає де й прихилити голову на всьому Корейському півострові. Я зміг усе подолати, утім, смуток назавжди залишився в глибині моєї душі. Я можу бути деревом, яке гнеться під вітром і дощем або страждає від вогню, але я ніколи не стану деревом, яке згорить і згине. З приходом весни навіть на обпалених гілках прокльовуються нові бруньки.

Продовжуючи шлях зі смиренням і впевненістю, я знаю, що настане день, коли світ усвідомить цінність того, що я роблю.

Наші рани нас виховують

Я проповідував нову істину, однак люди назвали її єрессю та кидали в мене камінням. Ісуса, який народився на юдейській землі, також звинуватили в єресі й розіп’яли. Переслідування мене не були такими вже болісними чи несправедливими. Я міг витримати будь-який біль, завданий моєму тілу. Проте звинувачення в єресі нашої церкви було найбільш несправедливим і найважчим для мене.

Деякі богослови, котрі досліджували нашу церкву на початку її існування, описали наше вчення як оригінальне та систематичне. Деякі були готові його прийняти. Це означає, що причини великої дискусії, є наша церква єретичною чи ні, полягали геть не в теології, це було викликано ситуацією, що склалася на той момент.

Більшість наших членів, до того як приєднатися до нас, були прихожанами інших церков. Саме це стало основною причиною ворожого ставлення до нашої церкви. Коли професорка Ян Юн Йон, одна з викладачок Іхва, пристала до нашої церкви, її доправили до поліцейської дільниці для допиту. Там вона дізналася, що близько вісімдесяти християнських служителів написали скаргу, критикуючи нашу церкву. Стало зрозумілим, це відбулося не через те, що ми зробили щось не так. Причина такого радикального переслідування нашої церкви радше полягала в невиразному почутті страху та кризі існуючих церков, а також їхнього великого фракціонізму.

Послідовники різних релігійних груп приходили до нашої церкви, щоб послухати нове вчення. Я проганяв їх, грізно кажучи: «Навіщо ви сюди прийшли? Повертайтеся до своїх церков». Але невдовзі вони поверталися знов. Люди, які приходили до мене, не хотіли нікого слухати — ані своїх учителів, ані батьків. Усе, чого вони хотіли, це послухати, про що я кажу. Я не платив їм і не годував їх, але вони вірили в те, чого я навчав, і продовжували приходити до мене. Це

відбувалося через те, що я дав їм надію, показавши шлях позбавлення від розчарувань. Перш ніж дізнатися істину, я теж був розчарований. Я розчаровувався і коли дивився на небо, і коли споглядав людей довкола. Саме тому я розумів розчарування тих, хто прийшов до нашої церкви. Вони замислювалися над тим, як жити, однак не могли отримати відповіді. І тут вони знаходили їх у Божому Слові, яке чули від мене. Молоді люди, які шукали зустрічі зі мною, у моїх словах знаходили відповіді на питання, які полонили їхні душі. Саме тому вони приходили до церкви, щоб пройти цей шлях разом зі мною, яким би складним і важким він не був.

Я – той, хто не просто знаходить шлях, але ще й відкриває його для інших. На цьому шляху я скеровую людей до зцілення розбитих сімей і відновлення суспільства, нації та світу, щоб нарешті ми повернулися до Бога. Розуміючи це, люди, які приходять, хочуть піти зі мною на пошуки Бога. Хіба це погано? Єдине, чого ми прагнули — це знайти Бога, і саме через це нас переслідували і критикували.

У той час, коли відбувалися всі ці дискусії з приводу єресі в нашій церкві, моя дружина ускладнювала моє положення ще більше. Після нашої зустрічі в Пусані вона та її родичі почали вимагати, щоб я або покинув церкву і став жити разом з нею і сином, або погодився на розлучення. Навіть під час мого ув’язнення в Содемун вони приносили документи на розірвання шлюбу, вимагаючи від мене поставити печатку на них. Оскільки я розумів важливість шлюбу на шляху втілення Божого мирного світу, я не реагував на їхні вимоги.

Але, крім цього, дружина неабияк знущалася з наших членів. Особисто я міг терпіти будь-що, я не преймався з приводу її образ і нерозсудливого ставлення, та я не міг стояти осторонь і мовчки дивитися на те, як вона ображає членів нашої громади. Щодня, вона вривалася до церкви, проклинала людей, нищила церковне майно та забирала церковні речі. Доходило до того, що дружина навіть обливала членів водою з людськими фекаліями. Коли вона приходила, ми не могли проводити богослужіння. Зрештою, вийшовши із в’язниці

Содемун, я погодився на вимоги її сім’ї та поставив печатку на документі про розлучення. Мене примусили зробити цей крок проти моїх власних принципів.

Сьогодні, коли я згадую про мою колишню дружину, мені прикро, що все так сталося. Така її поведінка була зумовлена великим впливом її родичів — затятих християн, і керівництвом корейських церков. До нашого одруження вона була абсолютно рішуча й переконана щодо нашого шлюбу. Те, що вона змінила свою точку зору, є уроком, наскільки сильно можуть на нас впливати суспільні упередження та сталі концепції.

Я пережив і горе розлучення, і біль того, що мене затаврували єретиком. Але я не зігнувся. Я мав пережити все це на своєму шляху, щоб спокутувати первородний гріх людства. Мені було вкрай потрібно це все витерпіти, щоб просуватися шляхом до Божого Царства. Найтемніша година настає перед світанком. Я звертався до Бога в молитві і, притулившись до Нього, зміг подолати темряву. Крім швидкоплинних моментів, коли я спав, увесь свій вільний час я проводив у молитві.

> *Фракціонізм — стан, в якому існують окремі, зазвичай неоднорідні або негармонійні одиниці (інституції).*

«Після звільнення від окупації на політичній арені Кореї непропорційно велика частина її лідерів була християнами. Це пояснює, чому протестантські церкви були так тісно пов’язані з авторитарним урядом. Після Корейської війни (1950-1953 рр.) американський уряд підтримував церкви як суспільні організації, тому вони взяли на себе як церковне, так і політичне врядування. Відповідно багато церковних лідерів підтримували уряд під керівництвом Лі Син Мана. Це призвело до ситуації, в якій лідери церковних деномінацій змагалися один з одним, що у свою чергу породжувало фракціонізм серед церков».

Щира душа понад усе

Через три місяці я повернувся до цього світу, адже мене визнали невинним. Як ніколи раніше, я усвідомлював, що дуже багато заборгував Богу. Щоб повернути цей борг, я шукав місце, де ми могли б почати все знову. Однак я не благав Бога: «Боже, збудуй нам церкву». Я ніколи не соромився маленької та скромної церковної будівлі, яка в нас була на той час, тому ніколи не скаржився на це. Ми могли там молитися, і я вже був вдячний за це, я не прагнув отримати велике і зручне місце.

А втім, нам потрібно було місце, де могли б зібратися наші члени для богослужінь, тож ми взяли кредит на два мільйони вон і придбали стареньку хатинку на схилі пагорба в Чонпадоні. Це був один з багатьох будинків, які в той час віднесли до категорії «власність ворога». Це означало, що він був вільним, адже його залишили японці, які покинули Корею після визволення нашої країни. Це був маленький будиночок площею 66 м.кв. Оскільки він стояв у кінці довгої і вузької алеї, то підхід до дому скидався на довгий, темний тунель. До того ж усі стовпи та стіни були вкриті брудом. Ми не могли збагнути, що там відбувалося. Разом з молоддю нашої церкви ми витратили чотири дні, щоб за допомогою розчину каустичної соди віддерти весь бруд.

Після нашого переїзду до церкви в Чонпадоні я майже не спав. Я сидів на підлозі вітальні, схилившись у молитві до третьої-четвертої ранку. Я міг би і задрімати до п'ятої, але підводився й починав займатися справами. Саме так я жив протягом семи років. Попри те, що спав усього по кілька годин, я ніколи не відчував сонливості упродовж дня. Мої очі яскраво сяяли, немов ранкова зоря. Я ніколи не відчував утоми.

Моя голова була так заповнена різними справами, що я навіть не хотів витрачати час на їду. Аби не гаяти часу на сервірування столу, я просто їв, сидячи на підлозі, згорбившись над стравою. «Присвячуй себе без

залишку! Присвячуй, навіть коли хочеш спати! Присвячуй, навіть коли виснажений! Присвячуй, навіть коли голодний!» — знов і знов повторював я собі. Навіть у розпал постійного протистояння та хибних звинувачень я молився з думкою, що сію насіння, яке дозволить зібрати щедрий урожай у майбутньому. Навіть якщо не вдасться зібрати врожай у Кореї, ми обов’язково пожнемо його в іншому куточку світу.

Через рік після мого звільнення з в’язниці наша церква налічувала чотири сотні членів. Я молився за всіх них, називав імена одне за одним. Я не встигав навіть назвати ім’я людини, а її обличчя вже поставало в моїй пам’яті. Я бачив, як хтось з них плакав, а хтось сміявся. У молитві я відчував, як почувалася кожна людина, зокрема, хворіла вона чи ні. Іноді, називаючи їхні імена, я отримував одкровення, що ця людина прийде тоді-то до церкви. І вона обов'язково приходила. Коли під час молитви я відчував, що хтось нездужає, я йшов до цієї людини і запитував: «Ти захворів?» — і людина підтверджувала. Члени були вражені, оскільки я знав, що вони хворіють, навіть якщо вони мені не казали про це. Щоразу, коли вони запитували: «Як ви це робите?» — я просто усміхався.

Під час підготовки до церемонії святого одруження сталася цікава історія. Перед подією я запитав кожного нареченого й наречену, чи зберегли вони свою цноту. Я спитав про це одного юнака, і він гучно відповів: «Так, я зберіг!» Я запитав його вдруге, і він знову підтвердив. Я спитав його втретє, і хлопець знову відповів так само. Подивившись йому прямо в очі, я сказав: «Хіба ти не проходив військову службу в Хвачхоні, провінція Канвон?» Цього разу він відповів «так» голосом, сповненим страху. «Хіба, отримавши відпустку і приїхавши до Сеула, ти не зупинився в готелі? І хіба тієї ночі ти не мав сексуальних стосунків з жінкою в червоній спідниці? Я точно знаю, що ти це зробив. Чому ж ти брешеш?»

Я розсердився на цього юнака і вигнав його з місця проведення церемонії Благословення. Якщо людина тримає очі своєї душі відкритими, вона бачить навіть те, що приховано. Річ у тім, що декого

наша церква приваблювала не самим ученням, а подібними паранормальними явищами. Багато хто вважає духовні явища найважливішими. Але духовні явища, або так звані дива зазвичай збивають людину з пантелику. Віра, в основі якої незрозумілі або чудесні явища, є нездоровою вірою. Усі гріхи мають бути спокутані шляхом відкуплення, а цього неможливо зробити, покладаючись лише на духовні явища. Коли наша церква почала зростати, я перестав розповідати членам про те, що бачили очі моєї душі.

Членів ставало дедалі більше. Але, незалежно від того, чи зустрічався я з десятками людей, чи то із сотнями, я діяв так само, ніби переді мною була лише одна людина. Я уважно слухав, коли людина розповідала мені про свою особисту ситуацію. І байдуже, хто це був, чи то стара жінка, чи молодий чоловік, я слухав так уважно, ніби це була єдина людина у моєму житті. Усі члени казали: «В усій Кореї немає нікого, хто слухав би мене уважніше за преподобного Муна». Якась бабуся, почавши говорити про своє весілля, зрештою розповідала про всі хвороби свого чоловіка. Мені подобається слухати, як інші люди розповідають про себе. Коли, відкрившись, вони розповідають про себе, я навіть не помічаю плину часу. Я слухаю їх по десять і навіть двадцять годин, адже люди, які хочуть поговорити, відчувають важливість цього. Вони прагнуть розв'язати свої проблеми, тому я відчуваю, що слід вислухати їх зі щирим серцем. Люблячи їхнє життя, я таким чином повертаю борг за своє. Найважливіше — розуміти цінність кожного життя. З такою ж щирістю, як я слухав розповіді інших, я палко ділився всім, що було в мене на душі, та слізно за них молився.

Щодня, і цілими ночами, я молився у сльозах, тому підлога на місці моєї молитви ніколи не висихала. Ці дошки просякли моїм потом і кров’ю. Згодом, коли я перебував у Сполучених Штатах, я отримав повідомлення, що члени планували реконструювати церкву в Чонпадоні. Відразу ж я надіслав термінову телеграму, щоб вони негайно припинили роботи з оновлення. Ця будівля несе в собі не тільки частину моєї особистої історії, але є свідком історії нашої церкви. Хоч би як гарно її відремонтували, який у тому сенс, якщо через це буде втрачено нашу

історію? Адже важливим є не зовнішній вигляд, а внутрішнє наповнення. Недоліки є недоліками, але цінність цієї будівлі у традиції і світлі, які в ній є. Ті, хто не поважає традицій, приречені на поразку.

На стовпах церкви Чонпадон висічено історію. Дивлячись на один з них, я згадую, як спирався на цей стовп і слізно молився за якусь справу. Коли знов бачу той стовп, біля якого я плакав, у мене починають текти сльози. Трохи перекошена дверна рама нагадує мені про минуле. Однак тепер старої підлоги більше немає. Дошки, сидячи на яких я схилявся у слізних молитвах, зникли, і разом з ними зникли сліди сліз. Що мені потрібно, то це спогади про пережитий біль. Тому зовнішній вигляд або стиль не має значення. Минуло багато часу, і тепер у нас чимало гарних будівель церкви. Але я б з радістю пішов помолитися в маленьку хатинку на дальньому пагорбі Чонпадона, адже там я почуваюся комфортніше.

Усе життя я молився і проповідував, але і нині я хвилююся, стоячи перед групою людей. Адже розумію, що мої слова можуть як урятувати, так і згубити багато життів. Для мене є конче важливим, чи можу я вести шляхом життя людей, які мене слухають. Оскільки це саме та мить, коли, опинившись на роздоріжжі, треба зробити однозначний вибір між життям і смертю.

Навіть зараз я не готую свої проповіді заздалегідь. Адже не впевнений, чи таким чином не вплинуть мої особисті цілі на саму проповідь. З такою підготовкою я можу похвалитися тим, як я багато знаю, однак не зможу вилити всю щирість мого шімджон. Перш ніж з'являтися на публіці, я присвячую себе молитві щонайменше впродовж десяти годин. Так зміцнюється моє коріння.

Могутнє дерево завдяки глибокому корінню залишається здоровим, навіть коли листя поїдене жуками. Навіть якщо ви кажете неприємні речі, їх сприймуть, якщо ви кажете від щирого серця.
Коли ми тільки заснували нашу церкву, я носив старий американський військовий френч і одяг, пофарбований у чорний колір, я проповідував з

таким запалом, що з мене капали піт і сльози. Не було і дня, щоб я не плакав уголос. Хвилювання розривали мою душу, а з очей по щоках лилися потоки сліз. Я відчував, що мій дух ось-ось був готовий залишити моє тіло. Я відчував, що перебуваю на межі смерті. Піт котився з моєї голови, а одяг був просякнутий потом.

Часи, коли церква діяла в Чонпадоні, були важкими для всіх, але для Ю Хьо Вона вони видалися особливо складними. Йому було непереливки, бо мав хворі легені, та, незважаючи на це, він читав лекції по вісімнадцять годин на добу три роки і вісім місяців. У нас не було можливості добре харчуватися. Натомість усього двічі на день ми їли ячмінь замість рису. Нашим єдиним гарніром було сире кімчі, яке квасилося впродовж лише однієї ночі. Ю Хьо Вон полюбляв їсти дрібні солоні креветки. Поставивши контейнер маленьких креветок в одному кутку кімнати, час від часу він підходив з парою паличок і з'їдав кілька штук. Так він долав ті важкі дні. Моя душа розривалася, коли я бачив лежачого на підлозі Ю Хьо Вона, виснаженого, голодного і втомленого. Мені так хотілося нагодувати його солоними мідіями, але це було занадто дорого для нас у ті часи. Мені й досі боляче згадувати, як важко він працював, навіть коли був хворий, намагаючись записати мої слова, які лилися водоспадом. Завдяки наполегливій праці та жертовності членів Церква стабільно зростала. Для учнів середньої та старшої шкіл ми заснували Асоціацію студентів Сонхва. Матері давали учням у школу обіди, але ті з радістю відмовлялися від них і віддавали нашим голодуючим місіонерам. Із власної ініціативи учні склали список, хто за ким віддаватиме свої обіди. Місіонери їли зі сльозами на очах, бо розуміли, що в цей день хтось з учнів залишився голодним. Така учнівська посвята вражала ще дужче, ніж сам обід, тому ми отримували ще більшу рішучість виконати Божу волю, навіть якщо для цього потрібно було б віддати власне життя.

Попри важкі часи, ми посилали місіонерів у різні куточки країни. Потік огидних чуток заважав членам відверто казати, що ми з Церкви об'єднання, хоч нам цього дуже хотілося. Ми ходили по околицях і прибирали вулиці, допомагали тим, хто цього потребував. Вечорами

наші місіонери навчали грамоти й передавали людям Боже слово, служили їм і таким чином будували довірливі взаємини. Тож наша церква продовжувала зростати. Я не забуду тих членів, які, попри велике бажання вступити до університету, натомість залишилися зі мною і присвятили себе діяльності нашої церкви.

> Печатка — (кор. □□) традиційна корейська іменна печатка, використовується замість особистого підпису в документах, мистецтві або будь-якому предметі, що вимагає підтвердження чи авторства.

> Кімчі (кор. □□) — корейська гостра овочева страва, яку зазвичай готують з пекінської капусти, селери, редьки або огірків чи баклажанів та приправляють сіллю, часником, імбиром і червоним перцем з додаванням цибулі й морських молюсків.